

Sygn. akt XVII Ka 1301/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Andrzejewski

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Grunwald – Moniki Przerzywacz,

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2017 r.

sprawy **R. K. (1) i M. M. (1)**

oskarżonych z art. 279 § 1 k.k. i inne,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych i oskarżonego M.

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu,
z dnia 26 sierpnia 2016 r. wydanego w sprawie sygn. akt: VI K 123/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób że:

a) w zakresie czynów opisanych w pkt I i II zarzutów, a dotyczących oskarżonego R. K. (1), przyjmuje iż R. K. (1) dopuścił się obu zarzucanych mu czynów działając w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, z dnia 22 czerwca 2011 roku, w sprawie sygn. akt: III. K. 257/11, tj. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i inne, za które R. K. (1) wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 5 kwietnia 2013 roku do dnia 5 kwietnia 2014 roku, a który to wyrok został następnie objęty karą łączną orzeczoną w pkt 2 wyroku łącznego wydanego przez Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, z dnia 20 października 2015 roku, w sprawie sygn. akt: III. K. 628/15,

b) w zakresie czynów opisanych w pkt I i III zarzutów, a dotyczących oskarżonego R. K. (1) i M. M. (1), w ten sposób że eliminuje z opisów tych czynów zabór gotówki w kwocie 3000 zł, ustalając wartość szkody M. S. na kwotę 2137,21 zł,

c) w pkt 1 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku – obniżając wymierzoną oskarżonym R. K. (1) i M. M. (1) karę do wysokości 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

d) zaliczyć oskarżonym R. K. (1) i M. M. (1) na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności - opisanych w pkt 1 ppkt c niniejszego wyroku - okresy zatrzymania w niniejszej sprawie od dnia 28.03.2015r. do dnia 30.03.2015r. (po dwa dni), uznając wymierzone oskarżonym kary za wykonane w takim zakresie.

1. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

2. zwalnia oskarżonych R. K. (1) i M. M. (1) od kosztów postępowania odwoławczego, w tym odstępuje od wymierzenia im opłat za II instancję;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackich: adw. J. P. i adw. N. M. kwoty po 516,60 (w tym VAT) złotych tytułem wynagrodzeń za obronę z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym.

Jerzy Andrzejewski

UZASADNIENIE

(z uwagi na złożenie wniosku wyłącznie przez obrońcę oskarżonego R. K. (1), uzasadnienie jest ograniczone do tego oskarżonego)

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2016 roku, wydanym w sprawie sygn. akt: VI K 123/16 uznał oskarżonych R. K. (1) i M. M. (1) za winnych dwóch przestępstw kradzieży z włamaniem i zniszczenia mienia, popełnionych wspólnie i w porozumieniu, w warunkach recydywy specjalnej podstawowej oraz uznając że czyny te stanowiły ciąg przestępstw wymierzył im kary po dwa lata pozbawienia wolności oraz zobowiązał do naprawienia wyrządzonej szkody (k. 293- 296).

Wyrok ten w całości na korzyść oskarżonego R. K. (1) zaskarżył jego obrońca, zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego tj.

- art. 11 § 2 k.k. - poprzez zastosowanie kwalifikacji kumulatywnej art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k.,

- art. 64 § 1 k.k. - poprzez przyjęcie, że oskarżony działał w warunkach recydywy specjalnej podstawowej,

oraz podniosła zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

W konkluzji obrońca wniósł o wyeliminowanie z opisu czynu i kwalifikacji zniszczenia mienia oraz recydywy i złagodzenie kary za ciąg przestępstw kradzieży z włamaniem do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności (k. 321- 326).

Apelacje złożyli również oskarżony M. M. (1) i jego obrońca. Oboje skarżący zarzucili rozstrzygnięciu rażąca niewspółmierność kary wymierzonej temu oskarżonemu i wnieśli o jej obniżenie do minimalnej wysokości (k. 318- 319, k. 328).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego R. K. (1) okazała się zasadna częściowo (jak i pozostałe apelacje) - co do wymiaru kary.

Nietrafny okazał się zarzut naruszenia art. 11 § 2 k.k. Owszem, co do zasady przyjmuje się, że w przypadku przestępstwa kradzieży z włamaniem czyn zniszczenia mienia jest czynem współukaranym uprzednim. Sąd Najwyższy wskazuje jednak, że konsumpcję zniszczenia mienia z art. 288 § 1 k.k. przez przestępstwo kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 k.k. przyjmuje się gdy szkoda wyrządzona zniszczeniem mienia jest nieporównanie mniejsza niż szkoda wyrządzona kradzieżą z włamaniem (por. postanowienie SN z 28 października 2013 r., III KK 358/13, www.sn.pl).

W niniejszej sprawie oskarżeni zabrali z pojazdu marki V. przedmioty o wartości 550 zł, zaś wartość wybitej szyby wyniosła ponad 2.100 zł. Natomiast z pojazdu M. oskarżeni zabrali przedmioty o wartości około 4.600 zł, a wartość wybitych szyb wyniosła 1.200 zł. W pierwszym wypadku mamy więc znaczącą dysproporcję między wartością ukradzionego i zniszczonego mienia, w drugim zaś, co prawda różnica ta nie jest aż tak znacząca, jednak nadal w ocenie Sądu Okręgowego nie jest ona nieporównywalnie mniejsza, gdyż wartość stłuczonych szyb stanowi ponad 25 % wartości skradzionych przedmiotów.

Zgodzić się więc należało z Sądem Rejonowym co do trafności zastosowania kumulacji kumulatywnej.

Idąc dalej, Sąd Okręgowy – wbrew stanowisku obrońcy - podzielił również ustalenia Sądu Rejonowego co do działania przez oskarżonego R. K. (1) w warunkach recydywy specjalnej podstawowej. Rację ma przy tym jednak obrońca, że w wyroku i uzasadnieniu Sądu I instancji błędnie wskazano wyrok, który stał się podstawą do ustalenia tej recydywy.

Z karty karnej i informacji o odbytych karach (k. 159) jasno wynika, że R. K. (1) dopuścił się przestępstw stanowiących przedmiot niniejszego postępowania po upływie niecałych dwóch lat od odbycia jednego roku kary pozbawienia

wolności orzeczonej za przestępstwo podobne. Oskarżony był bowiem skazany za czyn z art. 279 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 22 czerwca 2011 r. (sygn. akt (...)) na karę 1 roku pozbawienia wolności. Karę tę następnie oskarżony odbył w okresie od 5 kwietnia 2013 r. do 5 kwietnia 2014 r (k. 158-159). Sam wyrok został ostatecznie objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 20 października 2015 r. wydanym w sprawie sygn. akt (...) (k. 363-366).

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i prawidłowo wskazał orzeczenie stanowiące podstawę do ustalenia warunków recydywy specjalnej podstawowej. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że taka modyfikacja nie stanowi dokonania ustaleń na niekorzyść oskarżonego, a więc postępowania wbrew zakazowi reformationis in peius i regułem ne peius. Sąd Rejonowy ustalił, że oskarżony działał w warunkach recydywy specjalnej podstawowej, ustalenia te zaś znajdują odzwierciedlenie w zebranych i ujawnionych już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego materiale dowodowym. Sąd Okręgowy podziela przy tym pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy, iż nie są objęte w/w zakazami ustalenia, które w konsekwencji prowadzą do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku, chociaż na podstawie innych, niż przyjęte przez sąd pierwszej instancji przesłanek (tak: SN w wyroku 26 października 2016 r., II KK 315/16, www.sn.pl).

Z urzędu Sąd Okręgowy dostrzegł natomiast konieczność modyfikacji opisu czynu w zakresie przedmiotów skradzionych z samochodu należącego do M. S.. Jak bowiem wynika z zeznań tego pokrzywdzonego, odnalazł on kwotę 3.000 zł, którą pierwotnie uważał za skradzioną (k. 255). Należało więc usunąć z opisu czynu kradzież pieniędzy oraz w konsekwencji zmodyfikować wysokość wyrządzonej szkody.

Sąd Okręgowy uznał natomiast, że wymierzona R. K. (1) (jak i M. M.) kara jest zbyt surowa. Zadecydowały o tym nie tylko okoliczności związane z czynami, ale również obniżenie wartości skradzionego mienia i wysokość wyrządzonej szkody.

Przypomnienia w tym miejscu wymaga, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (wyrok SN z 11.04.1985r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Sąd II instancji zwraca przy tym uwagę, że wymierzając karę za przestępstwo Sąd - kierując się zasadami wskazanymi w art. 53 k.k. - baczy, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a nadto uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu. Sąd bierze także pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć kara w stosunku do skazanego. Nie bez znaczenia są także przy wymiarze kary potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Istotnymi dla Sąd są także takie okoliczności, jak motywacja sprawcy, jego sposób zachowania, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw popełnionego przestępstwa oraz właściwości i warunki osobiste sprawcy. Ocenie podlega także postawa sprawcy po popełnieniu przestępstwa. Ferując wyrok nie można zapominać, że podstawową zasadą nadal obowiązującego kodeksu karnego jest nie tylko karanie, lecz przede wszystkim wychowywanie sprawcy.

Z sytuacją rażącej niewspółmierności kary mamy do czynienia wtedy, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Przy czym nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSPriP 1995/6/18).

Czyny kradzieży z włamaniem popełnione w warunkach recydywy specjalnej podstawowej lub w warunkach ciągu przestępstw zagrożone są karą od 1 roku do 15 lat pozbawienia wolności. Z jednej strony w przypadku R. K. (1) nie można zapominać o wielokrotnej uprzedniej karalności i popełnieniu przestępstw w kwalifikacji kumulatywnej, z drugiej jednak podkreślenia wymaga postawa procesowa sprawcy, przyznanie się do zarzuconych czynów i wyrażenie skruchy. Okoliczność powyższa jest o tyle istotna, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ubogi był w dowody obciążające samych oskarżonych. To ich przyznanie się do winy pozwoliło zweryfikować prawidłowość stawianych

im zarzutów i zakończyć postępowanie w sprawie bez dalszego poszukiwania dowodów obciążających. Uwzględnić również należało fakt, że pokrzywdzeni odzyskali część mienia, zaś szkoda w zakresie czynu I (i analogicznie III) była znacząco niższa niż to przyjął Sąd I instancji. Ostatecznie więc Sąd Okręgowy uznał, że karą odpowiednią do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia zawinienia oskarżonego będzie kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, nie obciążająca oskarżonego ponad miarę, ale też nie dająca powodu do twierdzenia, że Sąd wykazał się pobłażliwością.

Konkludując, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że prawidłowo wskazał orzeczenie stanowiące podstawę recydywy R. K. (1), wyeliminował z opisu zarzutu I kradzież pieniędzy w kwocie 3.000 zł oraz obniżył wartość szkody, a także złagodził wymierzone kary, w pozostałym zakresie utrzymując orzeczenie w mocy. Konieczne nadto było zaliczenie na poczet orzeczonej kary okresu zatrzymania w sprawie, zgodnie z art. 63 § 1 k.k.

Ze względu na fakt, iż oskarżony obecnie nie pracuje i nie ma żadnego dochodu, gdyż przebywa w zakładzie karnym, Sąd Odwoławczy zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego i od opłaty za II instancję, uznając iż stanowiłyby one dla niego nadmierne obciążenie.

Konieczne nadto było zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów obrony za postępowanie odwoławcze.

Jerzy Andrzejewski